Karanlığın olduğu her yere!

AKKOR

Sayı: 2 Ücret:? Fanzin

İÇİNDEKİLER

Yazar kurulu: Mustafa Bakır, Hüseyin İlhan
Çizim:Hesir Eye
Misafir Yazarlar:Naz Kanışirin, İdris Akmar, Mehmet Kaplan,
Girayhan Aydın Atasayan
Yazarlar: Ozan Ağır, Seher Kuşanaç Mustafa Bakır, Hüseyin İlhan
Redaktör:Mehmet Fırat
Tasarım: Erdal Özgür Bilget
Resimleri kullanılan ressamlar: Blouın Artınfo, Edvard Munch,
Pablo Picasso,Kayboluş Filmi

Merhaba! Kimimiz farklı kimimiz aynı şehirlerden, okul sıralarından, iş atölyelerinden , mahalle kahvehanelerinden ayrılıp bir köşeye, dökerek içimizi bir kalemle bir kaç parça kağıda sonrasında taşıyoruz buraya... İsmimizin anlamını bilmek için biraz sizden çaba... :) 2. sayıda tamamen edebiyata evrilip sadece bu yönde hazırlanmış bir fanzini önünüze sunacağız. Eleştiri, öneri, uzaklara pdf hali, fanzinin nerelerde olduğuna dair bilgi, yeni gelişmeler ve bizimle paylaşmak istediğiniz yazılarınız için takip etmeyi unutmayın sosyal medya hesaplarımızı... Keyifli okumalar, hoşçakalın.. :) Var olsun edebiyat!

-Akkor Ailesi-

"Karanlığın olduğu her yere!"

İLETİŞİM

Facebook/birfanzin

akkor.fanzin@gmail.com

Twitter/@birfanzin

issuu/birfanzin

-Pdf: Ayın son haftasında issuu, facebook,twitter sayfalarımızdan yayımlanacaktır

GİZLEMEDİĞİM AYRILIK ADIMLARIM

GİRAYHAN

Bana sağlam bir dayak lazım. Sağlam acılardan çok yoruldum. Ayrı ayrı şiirler yazdım her anıma. İçmeyi beceremediğim sigara anıma, çözmeyi beceremediğim problemler anıma, istediğim modeli bir türlü veremediğim saçlarıma, uyumayı beceremediğim yatağıma, Allah'la konuştuğum Cuma namazlarına, kalbini kırdığım dostlarıma, yağmurda ıslanan kıyafetlerime, her gece izlediğim Leyla İle Mecnun'a, bir bira ve çok muhabbetle sarhoş olmaya yüz tuttuğum meyhanelere… Bir tek terk edilme anlarım için nesre başvuruyorum artık. Çünkü şiir manadır, terk edilişlerim hezeyan…

Saçları ombreli kızdan ayrıldım bugün. Hayatıma giren her kadının ağzına sıçmakta niye bu kadar ısrarcıyım? Kız gerçekten çok güzeldi. Bu sefer nasıl unuturum bilmiyorum. Hayatımda ilk defa bu kadar telaşlıyım. Önceden olsa derdim ki, güzel bir kız bana gülümser ve ben unuturum. Ya kalbim evcilleşti, ya bu kız çok özeldi. Ya da şimdi ayrılığın tazeliği böyle cümleler kurduruyor bana, olamaz mı? O bana beni sevdiğini söyledi, söylemeyi bırakın bunu gösterdi. Bir insan bir insanı ne kadar çok sevdiğini nasıl gösterebilir? O yaptı. Ben de ona söyledim onu sevdiğimi, o söylememi istedi diye değil; öyle hissettiğim için. Şimdi ne olacak sayın okurlar? Yine mi kaybettim? Sigarayı bırakmayı düşünüyorum artık. Ne ki yani sigara, ben hiçbir şeye bağımlı olmam. Hiç canım istemiyor sigarayı içmek, maksadım sadece artistlik. Sigara içerken karizmatik göründüğümü söylemişti adını bile hatırlamadığım bir kız. Böyle işte, insanların adlarını unutsam söylediklerini unutmuyorum. Unutamama hastalığı var bende. İnsan bu kadar çok şeyi hafızasında nasıl tutabilir şaşırıyorum. Başka neleri bıraksam diye düşünüyorum. En mantıklısı yaşamayı bırakmak ama bugüne kadar yaşamayı hissedememişken onu nasıl bırakabilirim? Şimdi ben o saçları ombreli kızın varlığını her zerremle hissettim. Şimdi onu bırakabilir miyim? Eğer hissetmişsem bırakabilirim. Böyle nefes aldırıyorum geceleri kalbime. İşe yarıyor. Zaten hiçbir şeye bağımlı değildim, saçları ombreli kıza da…

Hayatımın kimsenin beni anlayamadığını düşündüğüm kısmını geride bırakmak istiyorum artık. Hiç yanılmadım ama böyle olmuyor, biri lazım sizi anlayabilecek. Hayat denen şey, gerçekten çok zormuş. Terk edildikçe anlıyor insan, terk ettikçe. Terk ettiklerimin sayısı terk edilmelerimi geçmeden biri beni anlamalı. Yoksa sayıyı denkleştirmek için ben kaybedeceğim yeni insanları. Ama ne olur unutmayayım şunu sevgili okur, arada hatırlatın bana; benim insanları kaybetmek gibi bir lüksüm olmamalı ama insanları kaybetmekten de korkmamalıyım.

KULAK ORATORYOSU

HÜSEYİN İLHAN

Her zamanki gibi akşam 19.45 sularında işten çıkıp geldim eve. Penceremden görünen gri süslü 12 katlı bir apartman manzarası karşısında baştan savma yaptığım makarnayı yiyip ve afilisinden 3 bardak güzel demli çay içip yatağıma geçtim. Hemen mi uyudum? Hayır. Yatakta her gece olduğu gibi bir- bir buçuk saat döndüm durdum. Sabah kalkıp işe gideceğimden, ayarlamayı unuttuğum çalar saatimi ayarlayıp tekrar kafamı yastığa attım. Hep yalnız süren bir hayatım oldu. Çok can sıkıcı bir hayat. Sosyal aktiviteler, derdime kadeh kaldıran bir dost, arkadaşlarla bol gürültülü halı saha maçları, kahvehane muhabbetleri, iş arkadaşları ile kahkahalı yemek günleri, gözlerine baktığımda gülümseyen bir sevgili,aile sadakati, hiç kimse ve hiç bir şey… Yok olmuş bir ailenin son çivisiyim. İsmim de Aydın bu arada. Neyse, ne diyordum? Hah, monoton,-sessiz,tekdüze bir yaşam… Evim şehrin işlek bir ana caddesinin hemen arka sokağında. Sabah yedi sularında, kepenklerin açılma ve bir yere yetişmeye çalışan hızlı topukların seslerinden, çalar saatin çalmasına gerek kalmadan ağır ağır uyanırım. Az önce anlattığım gecenin sabahı böyle olmuyor ama. Sesler çok ama çok ağır bir hızla geliyordu kulağıma, ağır ağır. Nasıl mı? Anlatayım: Güne ilk gözümü açtığımda 07.15'e ayarladığım alarmın sesi saat 07.16'yı gösterdiğinde geldi kulaklarıma. Saatin mekanizmasında veyahut ses çıkışında bir sorun mu oluşmuş diye hafif bir garipsedim, akşam bakarım diyerek pek umursamadım. Sonra sıcak simit kokan sokağımın sabah havasından solumak için pencereyi açtım… Bakış açımda karşı apartmanın altındaki küçük bir anahtar dükkanının kepengini açıyordu uzun, çelimsiz adam. Ama ses? O bazen yukarıya çekilişi kulak delici olan kepenk sesi neden hala gelmedi kulağıma? Aynı zamanda etraftaki sesler tuhaf ve izahı yapılamaz karışıklıkla geliyor bana. Hayrola dedim kulaklarım mı kirlendi? Bu da ne? Banyoya geçip kulak çöplerini hafifçe ıslatıp temizledim her iki kulağımı ama hala aynı. Deneme olsun diye sağ elimi yumruk yapıp duvara vurdum ama ses yine geç geldi. Tekrar koşarak pencereye doğru, kulaklarımı çevirdim caddeye. Kan akışım biraz hızlanmaya başlamıştı hissediyordum. Sokağın ortasında bir adam yürümekte ve yürürken de telefonla konuşmaktaydı ama adamın sesi? Ben izlerken korkunç bir şaşkınlıkla adamı, sokağın sonuna geldiğinde ulaştı kulaklarıma kalın, uykulu sesi… Aydın, bu da ne lan şimdi? Ne güzel başında dert yoktu uzun zamandır, diye sinirlendim biraz. İşe nasıl gideceğim? Geç kalıyorum... Acaba bugün gitmesin mi Aydın? Hayır hayır gitmeliyim. Yeni patron: ''İzninizi önden alın yoksa acımam'' diyerek yeteri kadar korkutmuştu bizi. Sonra düzelir galiba, dedim hele bir kaç saat geçsin de. Kahvaltı yapmam gerektiğini unutarak giyip iş elbisemi; biraz cesaret yüklü ve ne ile karşılaşacağını bilmeyen bir beyin ile çıktım sokağa.

Çalıştığım iş yeri evime yürüme mesafesi ile on dakika. Caddeler kalabalık... Ayaklar, kollar, kafalar,arabalar,kepenkler... Seslerin geç geldiğini test edip kafayı yememek için sadece önüme, yürüdüğüm kaldırıma baktım... Zor olsa da beş dakikada attım çalıştığım binaya kendimi. Yanımdan iş yerinin çaycısı Faruk geçti kenarı tükürüklü dudaklarından bir şeyler söyleyerek. Galiba beş saniye sonra ''Günaydın Aydın abi…" Hemen zaman ilerlemeden "Günaydın Faruk." diye cevap verdim ben de. Bu durumun korkunçluğunu unutarak ve garip bir şekilde alışarak, mimiklerim ve hareketlerimle hemen cevap verme gereksinimini duymaya başladım üzerimde. İnsanlar ''Aydın deliriyor galiba'' cümlelerini tiksinç bir bakışla bana yöneltmesinler diye ne kadar zorlanmış olsam da onlara belli etmemek için o gün olduğunca kimseye dosya götürmedim, iletişimleri kafa sallayarak kurdum: ''Başım ağrıyor halsizim.'' dedim dosya bıraktığımda, aldığımda... Mimiklerimin tutarsızlığını siz tahmin edin...

Günü bu şekilde güç bela geçirdim ve paydos zilinin ardından bir taksi çağırarak attım kendimi hastaneye. Beynim öyle yoruldu ve korkuyla psikolojim öyle dayanılmaz hale geldi ki anlatamam. İnce ince beyin damarlarımı zorlayan da bir ağrı var sormayın. Doktora anlattım her şeyi. Gerekli tahliller yapılıp kulak filmleri çekildikten sonra doktor odasının önündeki sandalyelerden birine oturup bekledim. ''Tahlil ve görüntü doktora gidecek, gidin orada bekleyin.'' demişti suratı hastanenin havasızlığından sarı kesilmiş şişman bir kadın. Acaba hep burada mı yaşıyordur bu kadın? Bu sebepten mi suratının rengi öyle korkutucu... Hastaneler… Ülkenin tüm insanlarının farkında olmadan gittikleri üçüncü hatta ikinci evleri. Toplum olarak hasta olmaktan kurtulamayacağız hiçbir zaman. Hastalıklar bize babadan, anadan, hayvandan, topraktan, havadan, sudan geçer. Bizden biridir hastalıklar.

Doktor elinde raporlarla gelin diyen bir el işareti yaptı odasının kapısından. Neymiş bakalım diye kalktım ayağa, geçtim kapıdan... Ayakta dolanmaktan saçları dağılmış ve masanın üzerinde yarım bıraktığı kahveyi içmeyi unutmuş ,işini doruğuna kadar yaşayan bir doktorla karşı karşıyayım:
-Hımm tuhaf... İlk defa karşılaşıyoruz böyle bir şeyle Aydın bey. Bu arada hiç darbe yediniz mi bu günlerde kulaklarınıza doğru?
-Hayır, herhangi şiddetli bir eylem olmadı kulağıma.
-Peki ya beyin ile alakalı bir vaka ?
- Hayır beyin ile alakalı bir şey de olmadı, dedim. Tabii bu cevaplarım doktorun cümlesinden yaklaşık 10 saniye kadar sonra çıkıyordu dudaklarımdan. Saniyeyi nasıl mı hesaplıyorum ? O koca seslerin basıncı yüzünden bugüne değin hissetmediğim her kulakta birer tane olan ve saniyede bir atıp duran damarların sayesinde. Kulaklarımla baş başa kalınca ne çok şey varmış anlatacakları, varlıklarını hissettirecek olayları… Sahi insanlar neden kulaklarını hissetmez? Ben seslerin bana geç gelirken ki o sessizlikte hissettim kulaklarımın var olduğunu. Doktor:
- Aydın Bey galiba çok yorulmuş olmalısınız. Size bir hafta dinlenmeniz için rapor hazırlayayım ve kulak damlası vereyim, kulağınızda ağrı olursa kesmesi için. Ama haftaya bugün bekliyorum muhakkak kontrol için gelin, diyip gönderdi beni. Haa bir de telefon numaramı aldı sabah bir kaç uzmanla daha görüşecekmiş , ciddi bir durum olursa haber etmesi için. Hastane kapısının karşısındaki eczaneden doktorun yazdığı ilacı aldım. Hemen taksiye binip bir an önce eve gitmenin teleşındaydım. Karşı marketten evde ihtiyaç duyacağım şeyleri de alıp taksiyi çağırdım ve eve koyulduk. Öğleden sonra götürürüm izin raporunu iş yerine diye düşündüm takside, kafamı cama yaslayarak... Bir an önce eve kavuşmalıyım. Sabahtan beri süren bu kafa yedirtici seslerden evimin bana hediyesi olan sükunete ulaşmalıyım. Şu taksicinin (bu) kulaklarımı patlatacak radyo cızırtılarından kurtulmak için de… Hadi… Sonunda evdeyim.

Işık açıldı, yemek yendi, aynadan kulaklara bakıldı, çay içildi ve diğer gecelere göre bir değişik eylem olan ağrı kesici damla kulağa ulaştırıldı ardından yatağa geçildi. Alarm da ayarlanmadı. İşe gitmeyeceğim ne de olsa... Ev sahibim nerede diye düşündüm bir an. Kirayı alacaktı bugün, denk gelsem verirdim. Kapı çaldı, 22.45... Geldi çaldı da gitti mi acaba? Ses ne kadar geç geldi öyle... Galiba ev sahibi ama açmadım, yarına görürüm dedim. Anahtarı da var hem benim dairenin onda. Oturduğum dairenin üst katında da o oturuyor yani ev sahibim. Yaşlılığın verdiği tatlılık ve her gülüşünde annemi hatırladığım o minik gözler... Benim dairede kapısı kilitli ve kilidi onda kalan gizli bir odası var. Bazen daireye girip odaya geçip biraz oturur ben olmadığımda. Bana da bildirmişti eve girerken ben böyle böyle yaparım diye. Önceden o ve eşi benim kaldığım dairede oturuyormuş. Eşi ölünce de anısı her daim göz önünde olmasın diye üst daireye taşınmış. O odada tam olarak ne olduğunu ve Necmiye hanımın ne yaptığını bilmiyorum ama anılarla dolu olan bir oda galiba . Ev sahibimin de ismi Necmiye bu arada.

Yine bir saat döndüm en az, gelmedi uykum… İki saat... Üç derken birden gözüme dünyadaki anlamsız yaşamım geldi. Ben diye bağırdım kendime ben ne işe yararım! Beynime sıçrayan kan ile attım kendimi mutfağa, bıçağı sıkıştığı çekmeceden çıkarıp sol taraftan kesmeye başladım kulaklarımı bağırarak. Bağırarak!

Gözümü açtığımda bembeyaz hastane tavanı… Ölmemişim dedim anlamsız bir yorgunlukla, ölmemişim… Sustum, sustum sadece. Doktor tepemde tuhaf bakışlarla sol kulağımın duyma kabiliyetini yitirmiş olduğunu sağ kulağımın ise ufak bir çizik aldığını söyledi. Galiba sol kulağın acısından sağ kulağa bıçağın ucunu dayayınca bayılmışım. Çok büyük bir acıydı, beyin yakıcı bir acı... Nasıl oldu bir anda, neden böyle yaptım bilmiyorum ama çok sıkılmıştım yıllar boyu, sıkılmışlığın dışavurumu galiba... Şöyle olmalıdır ki tahminimce: Necmiye hanım bağırtılarımın ardından kapıya gelmiş, çalmış çalmış ses yok sonra da daireye girmiş bakmış ki öyle yatıyorum mutfakta kanla.Çağırmış ambulansı. Bağırmıştır da… Herhalde böyledir. Başka kim olacak? Ah Necmiye hanım… Bıraksanız da ölseymişim bir kaç saat daha sonra… Deliler hastanesine götürelecekmişim. Yaptığım şeyin akla uyar bir yanı yokmuş. Ben bunu yapmakla haksız mıydım sizce? 40 yaşına merdiven dayamış, ulan fenalardayım diye dert dökeceği bir yakını dahi olmayan kimsesiz bir adam. Sadece uyanmak, çalışmak, para kazanmak ve parayı yaşamda kalmak için temel ihtiyaçlara harcamak, uyumak ve tekrar uyanmak... Ben bu iç konuşmaları yaşarken doktor tepemde yanındaki hemşirelere bir şeyler söylemekte… Orada hiç olmazsa arkadaş edinirsin lan, diye tebrik ettim kendimi ve ardından aferin lan sana Aydın dedim aferin sonunda tuttun bir işin ucundan. Daha saadet dolu bir hayat olsun da kapalı olsun. Caddelerden, sokaklardan ne fayda gördüm ben? İşitme ağırlığını sorarsanız geçici bir rahatsızlıkmış o. Şehrin sesinde kulaklarımın dinlenmek isteyişiymiş sadece... Şehrin sesleri... Olsun ya, olsun belki daha iyi olurum orada… Sol kulağımı da sorarsanız eğer, hala kafamın sol kenarında.Yine varsayıyorum doktorlar: ''Duymasa da yerine koyalım, bu sefer de aynaya bakıp kulağının olmadığını görür, gözünü bıçaklar bu gerizekalı'' diyerek dikivermişler galiba..

hesir

Mayıs Ayında Ölür Mü İnsan?

Sait Faik'e...

Mayıs ayında ölür mü insan?
Sait Abi çok içerdi öldü.

Hayat kördüğüm gibi.
Hayatın boyunca düğümü açmaya
çalışırsın
Sonunda ipler ayrılır,
Sen de dağılırsın.

İşte Sait Abi de öldü
Bir mayıs ayında.
Kıştan çıkıp yaza koşarken ölür mü insan?
Sait abi öldü.

Karaciğeri kanamış;
İyilikten öldü Sait abi.
Karaciğer de neymiş!
Biraz yalnızlıktan,
Biraz öyküden,
Biraz denizden,
Azıcık da şaraptan öldü Sait Abi.

- Mustafa Bakır

BİR ZAMANLAR

Cahit Sıtkı Tarancı ve Ziya Osman Saba dostluğu..

Bu sayıdaki bir zamanlar'da Cahit Sıtkı Tarancı ve Ziya Osman Saba'nın güzel dostluklarına yer vereceğim. Umarım beğenirsiniz, keyifli okumalar...

İki şairin tanışması Galatasaray Lisesi yıllarına rastlar. Ziya Osman Saba lise 1. sınıfı geçemememiş ve yeniden sınıf tekrarı yapmak durumunda kalmıştır. O yıl Galatasaray Lisesi 1. sınıfına kaydolan Cahit Sıtkı ile aynı sınıfa düşmüş ve bu durum onların tanışmasına vesile olmuştur. İlk yıl sadece ileride başlayacak olan dostluğun tohumları atılmıştır. İkinci yılda yeşerecek olan dostluğun nasıl başladığını Ziya Osman şöyle anlatır: *Lise 2'ye geçtiğimizde yeni sınıfımızda herkes kendine yer beğenir; çalışkanlar önleri, daha az çalışkanlar daha gerileri seçerken Cahit'le ben, birbirimizi çekmiş gibi, bir sırada buluverdik kendimizi. Ama artık ben yatılı olduğum için iş sırayla, sınıfla kalmıyor; yemekhane, yatakhane, tam manasıyla okul arkadaşlığı başlıyor, günler ve gecelerimiz bir arada geçiyordu. O iple çekilen hafta başlarını sanki aynı ipin ucundan tutmuş, beraber çekiyor, cumartesi günleri tatlılı öğle yemeğinden sonra yeni elbiselerimizi giyinmek üzere önce yatakhaneye, sonra tıraş olmuş, şıklaşmış, bütün haftanın ders sıkıntılarını, okul içinde giydiğimiz eski elbiselerimizi dolabımıza tıkıvermekle unutmuş, hafiflemiş, uçarcasına mesut, Beyoğlu Caddesi'ne çıkıyor; bir buçuk günlük hürriyetimize kavuşuyorduk...*

Bu iki şairin lise yıllarından gelen dostluğu, edebiyatımızın nadir rastladığı sıkı dostluklardandır. Cahit Sıtkı'nın, Ziya Osman Saba'ya yazdığı mektuplardan birkaçını sizinle paylaşacağım ki bu iki şairin saf, temiz dostluklarını siz de görün:

''Ziyacığım,
İstanbul'dayken içime sıkıntı bastığı zaman sana koşardım; çünkü sen, benim için yalnız vefakâr ve hâlden anlar bir dost değil, aynı zamanda açık havayı, güneşi, baharı, iyiliği de temsil eden, nasıl olup da insan kalıbına girdiğine daima hayret ettiğim bir meleksin.''

Cahit Sıtkı'nın annesinin, babasının ve tüm sevdiklerinin yanı başında olduğu hâlde dostluğuna, içtenliğine, gönüldaşlığına ihtiyaç duyduğu tek insan hiç kuşkusuz Ziya Osman'dır.

Ziya Osman ve Cahit Sıtkı'nın yaşadığı dostluk, belki de edebiyatçılarımız arasında vuku bulmuş en samimi ve en hakiki dostlukların başında gelir. Çünkü onlar tanıştıkları 1928 tarihinden itibaren asla birbirlerini terk etmemiş ve ömürlerinin son gününe kadar gönüldaş olarak kalabilmişlerdir. Edebiyat tarihimizde takdirle anımsanacak bu dostluk, ne yazık ki Cahit Sıtkı'nın hastalanmasıyla sekteye uğrayacak ve ölümüyle de nihayete erecektir.Ziya Osman saba ise Cahit Sıtkı'dan bir yıl sonra -1957'de- dostuna kavuşuyor... Saba, Cahit Sıtkı'nın ölümüne duyduğu üzüntüyü Düşümde şiirinde öyle buruk anlatmaktadır ki rüyalarda ağlayan dostlar gözlerimize birikmektedir.

Düşümde gördüm Cahit'i:
Banka gibi bir yer,
Aynı servise verilmişiz,
Yolumu gözler.
Baktım ki, toplamış memurlarını
Nutuk çekmede şefimiz.
El edip geçecektim yerime
Sessiz.
Cahit bu, dayanamadı, boynuma atıldı.
Gözyaşlarını duydum yüzümde bir ara.
O, düşümde ağladı,
Bense uyandıktan sonra...

Küreselleşen edebiyatın gölgesinde kalmış bu güzel iki dostluğu akıllarda bırakmak ümidi ile iki yazarımızın kalemleri önünde saygıyla eğilerek yazıya son veriyor; kendimizi sahiden mesut hissedebileceğimiz fotoğrafhaneler diliyorum herkese...

-Hüseyin İlhan

Kaynakça: Yalgın, Ziya'ya Mektuplar.

KARANLIĞIN İÇİNDEKİ ERİNÇ

İDRİS AKMAR

Geceydi… Sessizlik tüm kenti sarmış, kasvetli bir doygunluğun ağırlığıyla, doymak bilmez uçurumlardan kopan temelsizliğin mihneti arasından süzülürcesine ilerliyordu şehrin en ücra köşelerine. Bu vakur dinginliğin altında ezilen yapılar, ışıklar ve silüetler arasında geceyi hunharca sarsan, tüm parçalarıyla sessizliğe eşit olarak yayılan bir devinim vardı. Bu, Küllü Kedi'nin hüzünlü gölgesiydi. İnsanda, kırılganlığı sarsıcı bir etkiyle bırakan küllü patileri ve küçük, sivri tırnaklarıyla, bir uçtan diğer uca aşındırdığı tek gözlü sahil barakasının içinde, endişeli bir yalnızlık taşıyordu. Loş ışığın yansımasıyla parlayan sulu gözleri duvara, perdenin arasından sızan cılız ışıkla beraber gölgelenen ince kuyruğuna takıldı, fakat kaçırdı gözlerini. Yorgundu. Gece, bu saatlerde, her zamankinden çok daha acımasız olurdu. Aşırı yüksek titreşimlerden meydana gelmiş kaba gürültüleri, boşluktan doğan üst üste dizilmiş taşların soğukluğuyla birlikte, kendi içine çekilmekten büyük bir endişe duyan insan ürkekliğiyle, bastırırdı doyumsuz bir katılıkla. Dilini ağzının etrafında daire biçimde gezdirdikten sonra, hüzünlü adımlarla kapının hemen ön tarafına geçip usulca yere oturan Küllü Kedi, böyle anlarda sonsuz bir görüş keskinliğine sahip olan yorgun gözlerini hafif bir şekilde kısarak, tüm dikkatini kapının koluna dikip beklemeye karar verdi. Uzayın bir yerlerinden kopan ve Dünya'ya bir anda nüfuz eden sessizlik, dakikalar ilerledikçe katlanılması daha zor bir seviyeye ulaşıyor, metafiziksel bir gücün etkisiyle zihnin çevresinde, geceden daha karanlık, sarsıcı, ürkünç bir girdap oluşturuyordu ve serinlikle beraber, yarı aralık duran pencereden odanın puslu ve nemli havasına karışan imgeler, nesnelerin en ufak detaylarına siniyor ve havada ölümle bütünleşen flu, sürreal lekeler bırakıyordu. Küllü Kedinin başı neredeyse yana doğru düşmek üzereydi, fakat kapı kolundaki ani devinimle, Lazarus'tan bile daha güçlü bir yaşam belirtisi göstererek olduğu yerde doğruldu. Açılan kapının eşiğinde ince yüzlü, uzun sakallı bir gölge belirdi ve içten, sevgi dolu bir devinimle kapının hemen dibinde duran kediyi alıp kucakladı. O anda dağıldı tüm kasvet ve sessizlik, perdenin arasından sızan ince ışık güçlendi bir anda, kayboldu lekeler ve güneşi açtı gecenin… Şu sfenksin bilmecesine maruz kalmayan insanların mutluluğu gibi, biçimden yoksun koloniler dağıldı havaya. Gerçek olamayacak kadar gerçek bir huzurdu bu. Bir anda evrilen böyle bir değişim, daha önce hangi gecenin içinden, hangi siyahlara doğmuştu ki? İnce yüzlü adam, kucağında sevgiyle tuttuğu kediyi, yüzüne yaklaştırıp öptü dudağından ve buna karşılık olarak çok hoş bir fonetikle miyavlayan Küllü Kedi, başını usulca adamın zayıf göğsüne sürtmeye başladı. 'Sadece beni sev' hareketiydi bu. Adam bu sevgi hareketini iyi biliyor ve hemen arkasından okşamaya başlıyordu tüylü karnını, yumuşacıktı, bu ikisinin de en sevdiği şeydi.

Herkesin yaşadığı türden amorf bir duygu yoğunluğundan farklı olarak, aşka dair tangoların ritüellerinde boşalan hislerin erkinliğiyle bağlıydılar tinlerine. Her kavuşma, yüzlerinde dalgalanan zayıf havanın, appassionato direktifiyle kuvvetleniyor, içlerinde, tutkusunu sonsuzluğa uzatan yeni ezgiler doğuruyordu. "Seni bu saate kadar yalnız bıraktığım için özür dilerim" dedi ve minik, pembe dudaklarından tekrar öptü Küllü Kedi'yi… Hemen kumsalın dibindeki küçük kulübelerinden çıkıp, ay ışığının suyun yüzeyine nazikçe yansıdığı denizin beş metre kadar açığında duran mavi boyalı sandala bindiler. Bu ikisinin de en sevdiği bir başka şeydi. Açıldılar. Adamın her kürek çekişinde bir boşluk, dünyevi çirkinliğe yatırılan sermayeye bir tepki devinimi yatıyordu. Sakindi deniz... Henüz serilmiş tuz ve yosun kokulu bir çarşaf kadar düzdü yüzeyi. İnce yüzlü adam, kürekleri sandalın içine atıp, karşısında oturan ve adamın her hareketini büyük bir titizlikle izleyen Küllü Kedi'yi kucağına alıp uzandı olduğu yere ve dudaklarını kulağına götürüp, "Seni seviyorum" dedi. Usulca miyavladı Küllü Kedi ve adamın önce dudaklarını, sonra da yüzünü büyük bir şevkle yalamaya başladı. Huzurluydular. Dünyadaki bunca kötülük ve çirkinliğin içinde temiz kalabilen, aklın ülkesinde sadece düşlerine nail olan, nadir varlıklardandılar, çünkü neredeyse buydu tüm mutlulukları, hep az istemeyi bilmişler, her şeyi kendine benzeten normallikten tırnaklarını tam vaktinde çekmişlerdi. Vişne ağacı dalına kurdukları mor ipli salıncaklarıyla, kendi dünyalarını oluşturmuş, salt erincin tatlı meyvelerinden ısırarak, sallanıp duruyorlardı bu huzurun nüvesinde. Sandala vuran cılız bir dalgadan yayılan birkaç damla tuzlu su yüzlerine çarptı bu sırada, Küllü Kedi, adamın yüzünü aynı şevkle yalamaya devam ediyordu ve adam da bu tatlılığın hoşnutluğuyla parmaklarını tüylerinin arasında dolaştırıyor, bu eşsiz erinci tüm moleküllerine kadar yaşıyordu. Nerde bir işleyen kulak, nerde bir keskin gören göz, görüldüğü yerde yok edildiyse, şimdi de aynı minvalde, huzur düşmanı esrarlı güçler bir anda bulandırdı havayı. Karadan bile kara oldu her yer, düştü yıldızlar denize, fırtına dört koldan sardı sandalın etrafını ve dalgalandı deniz aniden. Çalkalanıyordu sular büyük bir şiddetle, sandal devrilmeye ramak kala düzeliyor, her defasında suyun yüzeyine zorlukla da olsa tutunmayı başarıyordu. Adam, bu hengâme arasında kediyi güvenli bir köşeye koymaya çabalarken, balyoz gibi çarpan dalgaların etkisiyle, bir an dengesini koruyamayıp başını sandalın köşesine çarptı ve kanlar içinde düştü vahşi, koyu dalgaların arasına... Küllü Kedi olduğu yerden fırlayıp, korkunç dalgaların arasından suyun dibine batmakta olan adamın saydamlaşan görüntüsünü sulu gözlerle kıpırtısız ve kaskatı biçimde bir müddet seyrettikten sonra, adamın arkasından bıraktı varlığını koyu dalgalara… Bir anda her şey eski haline döndü, duruldu deniz, yıldızlar gökyüzüne yeniden asıldı. Hava aynı tatlılıkla, usulca doldurdu tüm karanlığı. Sandalın köşesinde bir leke gibi duran kan ve bu kanın üzerine yapışmış olan birkaç kedi tüyü haricinde, olağan dışı hiçbir şey kalmamıştı gecenin içinde.

Kadın, vücudundan boşalan soğuk terler içinde, büyük bir irkilmeyle aniden uyandı sevdiği adamın koynundan. Terle birlikte yüzüne yapışan saçlarını bir eliyle yana attıktan sonra, gözünün hemen altında biriken bir damla yaşı da aldı naif parmaklarıyla. Korkmuştu. Her şey ne kadar da gerçekti onun için. Dudaklarını büzerek, "Tatlı ve korkunç bir rüya."' diye geçirdi içinden. Bu oksimoron tanımlamadan dolayı biraz canı sıkılsa da, çevresini donuk bakışlarla süzdükten sonra, hoş bir tebessüm ifadesiyle uyumakta olan adamın dudaklarına tatlı bir öpücük bıraktı. Başını yeniden, masumca sevdiği bu göğse koyup, huzurla kapattı gözlerini. Buydu en büyük erinçleri çünkü.

ELMA

OZAN AĞIR

Gün doğuyordu. Samandan, çamurdan ve tahtadan yapılma bir evde, hiç tanımadığım bir kadından, hiç konuşamayacağım bir çocuktan, hiç dokunamayacağım bir kediden,hiç ısınamayacağım bir sobadan erken uyanmıştım. Sobalar da uyur bilirsiniz. Üstelik uyayabilen sobaların iktisadi değeri uyuyamayan sobalardan fazladır, insanlarda da durum öyledir bilirsiniz.Sabaha karşı 3'te geldim bu eve, elimdeki kağıdı, tanımadığım kadına uzatırken, kağıtta yazanları önceden bildiğini anladım. Kaybetmemek için çaba gösterdiğim kağıdın işlevsizliği, gösterdiğim çabayı anlamsızlarken, anlamsızlanan her şeye duyduğum hayranlık gibi, kağıda, kağıdı alan ele, eşiğinde durduğum eve de hayranlandım.
Bu tahtadan, çamurdan ve samandan evde, yorgan özgül ağırlığımı ezerken, fiziksel olarak dinlenmenin yarattığı belki, belki çocukluğumun kokularının nefesime hücumu, ruhumu dinginlenmeye sevk etti. Koşturan ruhum, öğrenmek için savrulan zihnim, çağrışımlar ağına esir olmuş belleğim, bu tahtadan, samandan ve çamurdan odada, kırbaçlansaydı, bu yatak, bir yatak olarak yeni anlamını kavrayacak ve benimçin -girive-i izmihlal- olacaktı. Mustafa Kemal'den öğrendim bu kelimeyi, kentlilerden öğrendiğim kayboluş jargonuna eklemledim, varoluş bir kelime olarak ne kadar da yapayanlız.
Bir beyin ne kadar da az, bir bellek ne kadar yetersiz.
Bir patikayı takip ederek geldim bu eve.
Çarık izleri,
nal izleri,
pati izleri arasından.
ayağımdaki ayakkabı beni eleverecek,
uzun bacaklarım beni nereye gitsem ele verecek,
şakağımdaki yara izi,
mataramdaki su,
sırt çantam, iç cebimdeki kanyak
bir halk düşmanı olarak,
beni ele verecek.

Tahta kapıyı kapattım ve tepede bulunan elma ağacının altına doğru adımladım. Adımlarım birbiri ardına sıralan cümleler gibi beni ağaca götürüyordu. Mümkün olan en sıradışı yoldan gitmek bana özgürlük gibi geliyordu lakin özgür iradenin varlığına ilişkin kuşkularım ve dahi özgür iradenin bulunmadığına olan inancım bunun bir özgürlük olmadığını en keskin reddiyeleri kullanarak yüzüme vuruyordu.
Elma ağacının altına vardığım, yani bu tepenin üzeri, tepe ve elma ağacının varlığı, ağaçsız ve tepesiz bir kentin insanı olmanın derin boşluğu ile yine ve yeniden yüzleşmemin anıdır.
Sırt çantam ve iç cebimdeki kanyak beni ele verdi.
Ayakkabım beni ele verdi.
Elma, bir meyve olarak, kurşunla tanışınca nara benzer, ortasından bir kurşun girip elmayı parçalarken elma, bir meyve olarak nara benzer.

İnsan, bu tepede, patlayan silah sesleri arasında
ayın üçüncü gününde
neye benzeyebilirse,
ben yani bir görüntü olarak halk düşmanı
ona benzeyerek ölebilirdim.
Ama yaşam,
güzel çocuklar,
güzel kadınlar,
güzel sohbetler,
güzel şiirler,
güzel şarkılar,
tekmil güzeller,
ölmeyenler içindir.
Ölümlerden geriye kalanlar şanslı kişilerdir...

BEN, ZİHNİMDEKİ FALÇATA, FELSEFE YAPAN KARINCA VE BEYAZ TAVAN

SEHER KUŞANAÇ

Tek pencereli odada gökyüzüne bakıyorum. Gözlerim bedenimden önce göğe ulaşmaya çabalıyor ve aşağıdan atak yapmaya çalışan gövdeme parmaklıklar izin vermiyor. Gözlerim, siyah beyaz karışımı gri gel geçlerle dolu gökyüzüne bakıyor. Bazen sarışın ve terli bir çocuğa, bazen de kahverengi saçlı, esmer bir yaşlı kadına benzeyen gökyüzüne... Sonra yaşlı kadın gürlüyor. İçeriden ulaşamıyorum ona. Gövdemi çekiyorum pencereden son süratla. Sanki dolu bir çuvalı ayak dibine çeker gibi. Felsefe yapan karınca seslenmeye başlıyor duvar dibinden, gözlerim şimdi de başımdan evvel ulaşıyor beyaz tavana.

Dualarla ördüğüm ilmeği boynuma geçirişimi hatırlıyorum. Yine tek pencereli bir odada... Dualarımı düşünüyorum, tanrıyla bir yükselerek bir alçalarak sürdürdüğüm muhabbetleri. Ve onun buradakilerin mırıldanışını merak etmediğini düşünüyorum. Dört kişiyiz: Ben, zihnimdeki falçata, felsefe yapan karınca ve beyaz tavan. Sessizliği falçata bozuyor ilk önce onu hiç dinlemiyorum. Beyaz tavana bakıyorum, tavanın çatlaklarına ve gözyaşlarına. Kapım defalarca kırıldı. Perdemin kalbi delik, rüzgar alelacele vuruyor göğsüne. Perdem hasta haliyle zor tutunuyor kornişlere. Ben ayaktayım ve sallanan bedenimle düşünüyorum. Caddede hızlıca yürüyen kadınların topuk seslerini, üzeri trafik ışıkları ve levhalarıyla dolmuş olan kaldırımın kenarından geçen köpeği, köpeğin ezmekte olduğunu bilmediği kedi leşlerini ve karınca duvar dibinden sesleniyor tekrar:

-Nietzsche delirmedi!

Sallanmayı bırakıyorum ve yalnız kalmış caddeyi düşünüyorum. Boş caddeyi tekrar tekrar kendimle dolduruyorum. Defalarca kırılan kapım aralanıyor, göz altları morarmış titrek elli hemşire odaya giriyor sabahın 5:44'ü...

-Günaydın Salih, ilaçlarını al bakalım.

Gözlerim mavili beyazlı haplara takılıyor birinde babamı diğerinde annemi görüyorum. Ters ters bakmaya başlıyor hemşire yüzüme, zorluk çıkarır mıyım? Atıyorum içime ikisini bir nefeste. Karınca duvar dibinden tekrar sesleniyor:

-Nietzsche delirmedi!

Bunu... Ben... Şimdi... Nasıl... Aldığım her nefes içimdeki acıyı beslerken ben, şimdi, nasıl? Delirmediğimden!

Kapılar tekrar tekrar açılıyor ardına kadar. Adım atıyoruz beyaz, uzun koridora. Odadakiler kalıyor geride. Bir tek zihnimdeki falçata geliyor benimle birlikte. Toplanıyoruz iki, on, yüz kişi... Beyaz önlüklü dev her zamanki yerinde. Güneşe benzetiyorum onu. Uzay gemileri, parçalanmış gezegen taşları ve layka... Bence aya hiç çıkılmazdı, güneş istemese hiçbir yıldız kaymazdı gökten aşağı. Öfkesiz,duru, ruhsuz sesi düzenlemeye ihtiyaç duymadan konuşuyor beyaz önlüklü dev:

-Bugün nasılsın?

Bağıranlar, sallananlar aniden susuyor. Ölümün birden yakaladığı bir yaşlılar gibi cevap vermiyorlar. Dişleri dudaklarını delip dışarı fırlayıncaya kadar dövülen, kızıl saçlı, gözleri dipsiz bir kuyuyu andıran genç bakıcı tekrar ediyor:

-Bugün nasılsın? Cevap verir misin?

Beyaz önlüklü bir şeyler karalıyor kağıda her zamanki parmak hareketleriyle. Gözlerini bana çeviriyor, gövdesi sessiz ve durgun.

-Konuşmayacak mısın?

-Canım yanıyor galiba doktor. İniş takımları olmayan ve topyekün yere çakılan meleklerin de en az benim kadar canları yanıyordur...
Yüzüme ilk defa uzun uzun bakıyor, parmaklarını kıpırdatmadan. Sessizliğin ardından konuşuyor:
-Salih'i şu yana getirin lütfen.
Görevliler ve hemşire çıktı. Beş kişiyiz şimdi: Ben, zihnimdeki falçata, doktor, beyaz oda ve siyah radyo. Ağır hareketlerle siyah radyoyu açıp önüme indiriyor. Ben o sırada tanrıyla konuşuyorum:
-Ne mırıldanıyorsun?
Yer altındaki magmaya çarpıyor sesi, tokat gibi duvardan duvara çarpıyor sesi, koyu mavi koltuktan radyoya çarpıyor sesi, koridorda asılı duran tabloya, en sert de zihnimdeki falçataya çarpıyor sesi. Cevap veremiyorum...
-Çıkabilirsin Salih.
Aldırmıyorum, on beş nefeste odama geliyorum. Tek pencereli odama. Şimdi yine dört kişiyiz: Ben, zihnimdeki falçata, felsefe yapan karınca ve beyaz tavan.
Karınca bağırıyor yeniden duvar dibinden:
-Nietzsche delirdi diyorum size çıkarın beni dışarı!

FANZİN APARTMANI
-KRİTİK 1.SAYI-

Fanzin edebiyatı ile nasıl tanıştınız? Bu akıma dahil olma isteği hangi noktadan yükseldi?
Herkese merhaba öncelikle. Ben fanzinden Hüseyin. Akkor ailesi olarak Fanzin Apartmanı'na ve Serkan Üstündağ'a, bize apartman daierelerinde yer verdikleri için çok teşekkür ederiz. Bazı yazar arkadaşlarımız şehir dışında olduğundan, cevapları birlik hâlinde vermek sorun olur diye, sorularınıza cevap vermem için beni seçtiler. Fanzin edebiyatı ile yirmi yaşıma bastıktan sonra internet aracılığı ile tanıştım maalesef (Çoğumuz için aynı cevap.). Bulunduğum Gaziantep şehrinde sanata ve edebiyata rastlamak zor iştir. Ya da; varsa kendi içinde kaybolur pek parlayamadan. Biz de bu solgun, fabrika dumanları bol olan şehre biraz sanat ve edebiyat katalım dedik; bu amaçla yola çıktık. Aynı zamanda da içimizde birikmiş cümleleri insanlara aktaralım ve içimizdeki bu yığınla ölmeyelim diye de… "Peki, bunu nasıl samimi ve sokaklardan (halkın içinden) çıkmış bir şey olarak gösterebiliriz bu insanlara" diye düşünürken fanzin aklımıza geldi. Sanırım tam olarak da bu isteğimize bir cevap veriyordu. Samimi, sokaklardan çıkagelmiş ve özgür bir dünya…

Akkor Fanzin'i diğer fanzinlerden ayıran bir özelliği var mıdır?
Hayır, hiç de öyle bir özelliği yok. Normal fanzin işte :) Sorarsak, her fanzinin bir başka fanzinden ayıran özellikleri vardır. Bu istemeden olur. Bizim tek farkımız, farklı olmaya çalışmamak diyebiliriz. Güzel ve aktarılması gereken neyse bizim için, onu aktarırız. Ha- belirgin bir özelliğimiz varsa; yazarlarımız ne yazmak istiyorsa onu yazar, tasarımcımız da ne istiyorsa onu yapar(Yazılan eserin anlamını yitirtmeyecek şekilde.).

İlk sayınızda tematik bir yapı gözlemlenmemekte. Yani, bir konuya ait farklı kişilerin sunduğu çalışmalar bir araya toplanmamış. Akkor için tematik yapı bizleri bekler mi, yoksa bu hâliyle devam edecek mi?
Bu hâliyle devam edecek gibi diyelim. Yukarıda belirttiğim gibi; kim ne istiyorsa onu yazar. Sürekli yazılacak şeyler ise öneriler ve yazar magazini diyebilirim. Ha- eklenecek şeyler olur mu, bilemiyorum doğrusu.

Fanzin içerisinde bulunan görseller kime ait? İnanılmaz derecede etkileyici görsel seçimleri yapılmış. Akkor olarak, görsel ifade konusunda ilerlemeyi düşünüyor musunuz?
Konuya göre görsel seçmek istiyoruz elbet. Anlam bizim için fazla önemli; görselde de olsa… Bu herkes için de önemlidir tabii. Ama kendimize verdiğimiz en büyük eleştiri: Aydınlatmak için çıktığımız yolda bu görsellerle biraz karartıcı hâle dönüşmemizdir. Bu kendiliğinden gelişti. Fanzini elimize aldığımızda "Neden böyle oldu?" diye sorduk kendimize :) Belki de kendi iç dünyamızı aydınlatamadığımızdandır bunun cevabı. Ama yine de aydınlığa…
Görsellerin kime ait olduğuna gelirsek: Yazar magazini köşesindeki Nazım Hikmet-Orhan Veli görselinin ve kapağımızın tasarımcı arkadaşımıza ait olduğunu, bir savaş fotoğrafı dışında geri kalan görsellerin; gördüğü rüyaları resmeden dâhi, acıklı ve korkunç ressam Zdzislaw Beksinski'ye ait olduğunu belirteyim. İlk sayıda, görsel bozukluk olmasın diye görsellerin kime ait olduğunu belirtmeme kararını almıştık. Ama hem okuyuculara kolaylık olması hem de eser sahibinin hakkına girmemek adına; bundan sonra belirteceğiz gibi görünüyor.

Akkor olarak kemik bir kadro oluşturuldu mu yoksa ileriki sayılarda bizleri yeni isimler de karşılayacak mı? (Aslında bu soruda biraz da "Ben istesem; size yazı gönderebilir miyim?" saklı :))

İnanın bunun cevabı belirli değil hâlâ. Gidenimiz olur, gelenimiz olur, bu değişebilir ama belirteyim ki gelene her zaman kapımız açık. Belki yazar kadrosuna belki de oluşabilecek klasik "Sizden Gelenler" köşesine. Bunu da ekler misiniz bilmiyorum ama çok da bir bok değiliz açıkçası; birilerinin yaptığı işi güzel bulmamak bizim haddimize değil. Bizim için yazılan şeyin gönülden olması yeterlidir. Yapmacık, sadece yazmak için yazılan şeylere uzağız, gerisi pek de önemli değil. Kelime ve anlam zenginliği de çok önemli değil. Anlatım bozuklukları, hatalar olabilir elbet. Bu işi redaktörümüz elinden, beyninden ve gözünden geldiğince düzeltmeye çalışır. Kimseden dil bilimcisi olmasını da beklemiyoruz. Bu ilk sayı tamamlandıktan sonra da maalesef birçok hata gördük. Bu kendimize yaptığımız en büyük ikinci eleştiri oldu. Bunun sebebi ise, redaktörü belirlememek aynı zamanda hemen yapalım da bitsin, çok beklettik anlayışı oldu maalesef. Bunları bir dahaki sayıda olabildiğince aza indirgeyeceğiz. Acele etmeden, iyice gözden geçirerek…

Sizler için bir öykünün nasıl anlatıldığı mı yoksa öykünün konusunun ne olduğu mu daha önemlidir?

Haah en sevdiğim soru. :) Fanzinin tek öykücüsü şimdilik ben olduğumda, burada gerile gerile cevap vereceğim :) Hem nasıl anlatıldığı hem de konusu diyeyim ben buna. İkisi de bir bütünü oluşturur bunların. Konu mükemmel ama anlatımda pek bir şey yoksa bu gerçekten zararlı olabilir aynı zamanda anlatım iyi ve konu berbatsa. Bana sorarsanız sade, basit cümleler ile anlamı yakalamasını isterim. Anlam yakalamak için kelimelere işkence çektirmek değil. Rahat, akışkan ve sade. İsterse uzun isterse kısa ama sade. Çünkü laf kalabalığı ve anlam karmaşıklığı ile bir öykü yazmak; beyin yormanın verdiği sebepten, esas anlamı kaybettirmekten başka şey değildir. Elbette imgeler, söz sanatları ve bunlara bağlı olarak anlam yüceltmeler olabilir ama bunu yazdığınız şeyin olabileceği anlamı dışından çok da dışarı çıkarmamak gerekir. Bu sefer işin içine sululuk girer, ciddiyet gider ve anlam bozuldukça bozulur. Haa amaç bu ise, bu işi güzelliği ile yapmak zor meseledir. Bir Yusuf Atılgan, Ferit Edgü daha kim istemez. Ama farkına varın; bütün bu usta öykücülerimiz de sade ve basit bir anlatımla, anlamın daniskasını gözler önüne sermektedir. Benim bahsettiğim de tam olarak budur.

Son olarak; fanzinseverlere buradan neler söylemek istersiniz?

Herkesi öykü dolusu kollarla kucaklıyorum. Bizim için eleştirileri e-mail kutumuza iletmeleri çok ama çok güzel olur. Dil ve anlam hatalarımızdan dolayı çok özür dileriz ve bunu amatörlerimize, ilk sayının getirdiği amatörlüğümüze vermenizi rica ederiz. Ha- vermezseniz de canınız var olsun ne diyelim... :) Yayımlanmasını istediğiniz eserlerinizi, önerilerinizi, kısacası; söylemek ya da aktarmak istediğiniz her şeyi buyurun, paylaşın bizimle ve kim olursanız olun... Buyurun gelin... :) Öpüyorum, edebiyatla kalın.

RAPSODİ

MUSTAFA BAKIR

Sabah erken kalktım. Ben, ikinci el kilimim, kanepem, tüplü televizyonum hazır ola geçmiştik yeni bir güne. Böyle durumlarda zaman bile sizi yönetiyor. Saniyeler, dakikalar, saatler sanki askeri birlik. Kireç badanalı bir evde oturuyorum. Fazlasıyla modern zamanlara, kireç badanalı evler yetmiyor. Mesela durduğun yerde kireçler dökülüyor, tebeşir taşlar görünüyor arkasından. Şöyle bir duvara yaslanayım diyorsun, her yerin bembeyaz kireç oluyor. Biraz titiz biriyseniz duvar kenarlarındaki kireç döküntüleri sizi deli ediyor. Sık sık kireç alıp badana yapmak zorundasınız. Kireç, boya kadar pahalı değil. Evin kirası, beni bu evde tutan tek sebep… İnanılmaz cezbedici bir rakam. Çok işsizim, aynı zamanda aşığım. Gündelik işlerle geçiştiriyorum hayatı. Bu çok berbat bir şey, yaşamayan bilmez. Hem bir şeye yaramadığını hissetmek hem de âşık olmak çok berbat… Mesela âşık olmak çokça mertebeli bir duygu fakat işsiz olmak fazlaca mertebesiz. Bir zincirin parçası olarak yaşamak ritüelleşmiş. E insan haliyle zincirin parçası olarak, işe yarar bir duruma geldiğini düşünüp, iyi hissediyor kendini. Bu da berbat bir duygu biliyorum. Fakat para kazanmak lazım. Herkesin bir rakı sofrası var…
Elimi yüzümü yıkamak için evin biraz ötesindeki camiye gittim. Evde on günden beri sular kesik, yıkanamıyorum. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra büfenin yolunu tuttum. Gazete alıp iş ilanlarına bakacağım. Beş kuruşları, on kuruşları saydığım şu günlerde her biri ortalama elli kuruştan üç gazete almam gerek, çok işsizim, bana iş gerek. Bir lira elli kuruş ile mideni oyalayacak bir kahvaltıya sahip olabilirsin. Fakat iş gerek, iş bulmak için ilan, ilan için gazete… Bu günü iş arayarak geçireceğim, gazetelerdeki bütün iş ilanlarını didik didik edip, iş ilanı asılı camekânlara saldıracağım.
Aslında bendeniz, felsefe öğretmeniyim. Öğretmenliğimi icra edemiyorum; dolaylı ve kendi sorunlarım yüzünden. Kendi işimi icra etme inadımdan dolayı kireç badanalı bir evde kokarca gibi yaşıyor-dum; bu sabah aldığım karara kadar. Kendime öğretmenlik yapabileceğim işi aramaktan vazgeçtim. Artık bedensel beceriler isteyen hangi iş olursa onu yapacağım. Fazla bir şeye gerek yok duvarları plastik boya olan, suyu akan bir ev, içinde kahve, çay, ekmek bulunan bir mutfağı karşılayacak bir iş. Sonrası yağ, bal, çörek… En azından öyle tahmin ediyorum. Büfeden gazeteleri alırken âşık olduğum meslektaşımı gördüm. Öğretmen olduğu kesin, öğrenciler selam verirken söylüyorlar. Matematik öğretmeni… Bunu da her zaman elinde olan matematik kitaplarından saptadım. Ortalama bir dershanede çalışıyor. İsmini bilmiyorum. Onu gördüğüm zaman dünya bulanıklaşıyor. Gözbebeklerimin büyüdüğünü hissedebiliyorum. Bulunduğu yerdeki bütün nesneleri bulanıklaştırıyor deklanşörlerim, sadece onu fotoğraflıyor. Sert bir tütünü ilk defa ciğerlerime çekiyorum sanki, başım dönüyor. Her şeyin sesi kısılıyor. Yeryüzünden biraz yüksekte uçuyorum gibi hissediyorum. Aslında iyi de tamamlıyoruz birbirimizi…

Kadının duygusallığıyla aroma edilmiş pozitivist bir matematiksel anlayış ile erkeğin haşin düz mantığının derinliklerinden süzülmüş göreli sosyal olgular bir araya gelip, bir çocuk yetiştirse kötü mü olur? Fakat bunun için ilk olarak kızla tanışmak lazım. Tanışmak için güzel kokmak, bir tane parfüm şart… Yağlı saçlarımı yıkamak lazım, bunun için evdeki suyu açtırmam gerek. Bir an önce iliklerime kadar üşüdüğüm o evden başka bir eve geçmem gerek. Bakımlı ve yakışıklı görünmek; güven verir. Bunların hepsi için şimdilik iş şart.
İşsizlik çok kazançsız bir statü fakat özgürleştiriyor sizi. Bir yerden sonra fazla özgürlükten kokmaya, aç kalmaya başlıyorsunuz. Paketi bir buçuk - iki lira olan içinde ne olduğunu bilmediğiniz sarma tütün içiyorsunuz. Bunların hepsi özgürlükten… Özgürlük bu kadar kötü bir şey olmasa gerek… Ben artık korkuyorum ve hatta tiksiniyorum özgürlükten.

Büfeden gazeteyi aldım. Ağaçlarının yaprakları yeni yeni dökülmeye başlayan bir parktaki, oldukça yalnız bir banka oturdum. Bank bile toplumsal bir işe yarıyor, ben hala karnımı doyurmak için çabalıyorum. İlk gazetenin iş ilanlarını incelerken telefonum çaldı. Evet telefon… Fazlasıyla modern zamanlarda yaşıyoruz, bu aç karnımdan önemli. Dış dünyayla, uzak akrabalarımla ya da arkadaşlarımla tek bağım. Satsan elli lira etmez, fakat insanoğlu bunun içinden gelen sese yiyecekten daha fazla önem veriyor bu durumlarda. Ve işte biri arıyor. Arayan Armağan, dergi falan takılıyor. Küçük burjuvazinin, sanatçı çocuğu…
- Alo
- Neredesin?
- Bir parkta oturuyorum
- Şiir, hikâye… Bir şey göndermedin.
- Armağan karnımı doyuramıyorum. Şu anda iş ilanlarına bakıyorum.
- E işte ben de onun için aradım. Amcama seni anlattım. Bir dershanede felsefe öğretmeni arıyorlarmış.
- Hangi dershane?
- Ne bileyim sormadım o kadar. Amcamın yanına git o seni yönlendirecek. Bir şeyler dedi. Onlar gibi görünmen lazımmış, biraz onlar gibi davransın zaten tecrübe kazanırsa başka bir dershaneye geçer dedi amcam.
- Onlar kimler?
- Valla bir şey bilmiyorum. Git amcama o sana anlatır.
Bu durumda insan alıştığı bir refleks ile reddediyor işi. Ben de öyle yaptım. Nazikçe; 'biraz düşüneyim' dedim. O da; "Bu kafayla gidersen aç kalırsın." dedi. Doğru bildi. Gazetelerdeki bir iki yeri aradım, olmadı. Şehrin restoran, kafe dolu bir caddesine çıktım. Camekânlarına baka baka ilerliyordum. Kafenin birinde camekâna asılmış bir ilan gördüm "Şiirci aranıyor, biliyoruz şaşırdınız!" yazıyordu. Çok meraklandım. Nasıl bir iş bekliyorlardı çok merak ediyordum. Uzun bir atıp tutma sonucunda içeri girip işe talip olacaktım. İçeriye girdim, kasanın başında durana ilan için geldiğimi söyledim. Beni birine yönlendirdi. Beni işaret ederek kasanın yanındaki masada oturan adama;
- Şeref abi, iş ilanı için… Dedi.
Kafe gençlerin geldiği bir yer olmalıydı. Kitlesini üniversiteli öğrenciler oluşturuyor sanırım. Otantik bir hava ile tasarlanmıştı. Masalar, sandalyeler ahşaptı. Yerler, filmlerde gördüğümüz ortaçağ gemilerinin ahşap yapısını anımsatıyordu. Ben de bir mürettebat edası ile kaptanın yanına gittim. Kasa görevlisinin 'Şeref Abi' dediği adam çok da şiirle ilgilenen biri değildi, bu çok belliydi. Bir kişiyi şiir yazması için işe alıyorsanız bunun bir inceliği vardır. Şeref abi bu incelikte değildi. Fakat itici bir umursamazlığı da yoktu. Garsonların yarım katı maaş alacağımı, her kasaya gelen müşteriye şiir uzatıp, isterlerse şiir sohbeti etmemi söylüyordu. Bir de kafenin bir duvarını kaplayan şiirle dolu panoyu iki güne bir güncellememi istiyordu. Çabuk ve üretken bir 'şiirci' aradıklarını söylüyordu. Ezberimdeki bir iki şiirimi 'Şeref abiye' okudum. Bıyık altından gülerek; beğendiğini söyledi. Bir iç çekiş merasiminden sonra, "Şartlar bu." dedi. İşi kabul ettim. Yarın gelip başlamamı söyledi.

Böyle bir şeyi neden yaptıklarını sorduğumda ise; müşteri çektiğini, müşterilerin sırf bunun için bu kafeye geldiğini, bu fikri yeğeninin bulduğunu söyledi. Yarına kadar tütün içip şiir, yazmayı düşünüyordum. Garson maaşının yarım katının ne kadar ettiğini soramamıştım. Ama kendime plastik boyalı, ucuz bir ev tutabilecek kadar bir ücret vereceklerine inandım. Bir ay boyunca çalıştım. İnsanlar benimle… Şöyle demeliyim; benim bulunduğum köşeyle fotoğraf çekip, kendilerine verdiğim kokulu ve kurdeleli kâğıtlarla fotoğraf çektirmeyi çok seviyorlar ve sosyal medyada paylaşarak popülerleşiyorlardı. Yağlı saçlarım ve eski elbiselerim beni daha bir 'şiirci' yapıyordu. Sanki elbise almaya param vardı da ben almıyormuşum havası veriyordu. Ama yağlı saçlardan kurtulmak için derhal avans aldım. Suyu açtırdım. Kahvaltıya peynir, çay aldım. Akşam yemeğinde belediyenin çorbalarını artık içmiyordum, kafede olduğum zamanlarda kafede yiyordum. Olmadığımda evde makarna yapıyordum.

Bir zaman sonra yazdığınız şeyler aynı şeyler oluyor. Sadece geveleyip geveleyip aynı şeyleri yazıyorsunuz. Şiirin bile işçiliği hıza ve birim zamana bağlı üretildiği zaman kalitesizleşiyormuş. Onu anladım. Bir gün kafeye bir müşteri geldi. Şiir dolu panoya baktı. Yalnız, bir o kadar kendinden emin bir şekilde masasına oturup bir kahve söyledi. Giysileri benimkilere çok benziyordu. Yeşil ve kahverenginin eşsiz uyumu bir insan üzerinde bu kadar mütevazı duramazdı. Gözlükleri ununu eleyip duvara astığının işreti olarak burun kemiğine düşük bir şekilde yüzünün bir parçası gibi duruyordu. Etrafı süzdü. Kahvesini bitirip, şiir dolu panoya gitti. Bir süre sonra kasaya geldi. Bir kahve parası ödedi ve yanıma yaklaştı;

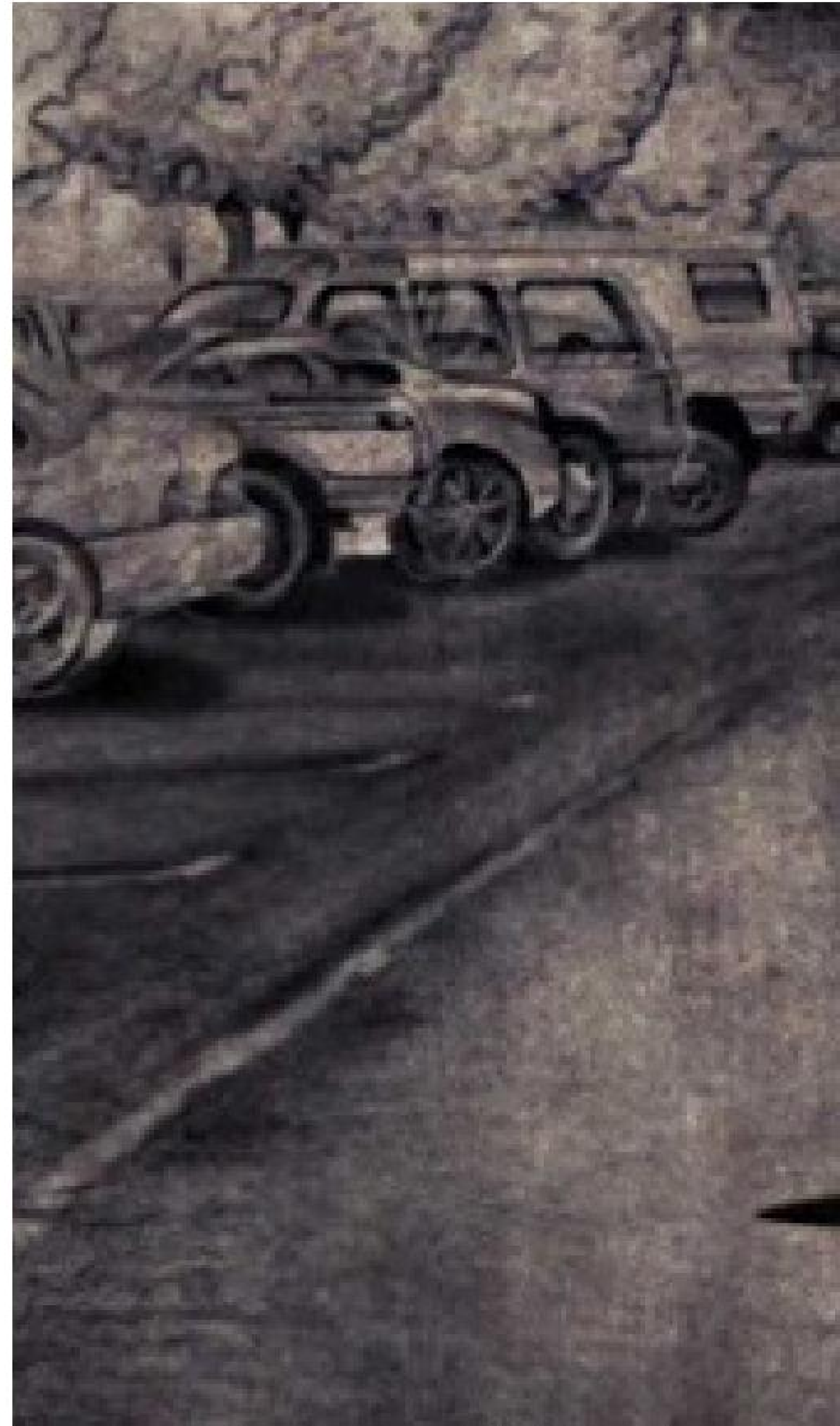
- Yaptığın işten çok para kazanıyor musun?
- Bir garson kadar.
- Peki, bir garson maaşı kadar paraya şiiri ayağa düşürmek neden?

Şaşırmıştım. Çok doğru söylüyordu. Fakat yağlı saçlarımdan haberi yoktu. Belediyenin çorbalarından, kireçten, işsizliğimden haberi yoktu. En önemlisi ne kadar inatçı ve statücü bir fakir olduğumu da bilmiyordu. Şiiri berbat bir hale getirmek pahasına elit takılan sırf 'bir kafede şiir yazarak para kazanıyorum' cümlesini söylemek için garsonluk yerine bu işi yapan bir puşt olduğumu da bilmiyordu. Adam devam ediyordu;

- Baktım da şu panoya, güzel şiirler, ama artık fabrika kokusu bulaşmış üstlerine, hepsi aynı şeyi tekrarlayıp duruyor. Yazık sana da şiirlerine de… Sağ ol, şiir almayacağım.

O gün hem çalıştım hem adamın dediklerini düşündüm.

"Hadi lan oradan, ne yapayım taş mı yiyeyim? Adam haklı, eşekoğlueşek! Şiiri resmen ayağa düşürdün." Nazım Hikmet görse, Cemal Süreya görse; yüzüme tükürürdü.

O gün hem eski günlerime geri dönmenin korkusu ve üzüntüsü hem de suçluluk hissi ile işi bıraktım. Çalıştığımın parasını almıştım. Aldığım para bir ay beni aç koymazdı. Ama evden taşınamazdım. Yeni elbise de alamazdım. Parfüme verecek param da yoktu. Ben nasıl âşıktım öyle. Şiiri karın tokluğuna sattım. Böyle âşık mı olur?

İki gün kireç sıvalı evimde bunalıma girmiştim. Adamın söylediklerini sindiremediğimden olsa gerek. İki günün sonunda Armağan'ı aradım. Para kazanmam şarttı. Dershanenin hala öğretmen arayıp aramadığını sordum. Aradığını söyleyince; onlar dediğin kimlerse onlar gibi olmaya hazırım dedim. Amcasının adresini vermişti. Artık işsiz değilim, diyebilirdim. Ama âşık olmayı hak ediyor muydum? Bilmiyorum.

Gölgemin Bir Üstü

Ben hep kendimin kötü yanındayım,
Tepinip duran.
İçimdeki çocuğu da
evimin yan tarafındaki parkta oyalıyorum.
Hata ama ona susmayı öğretiyorum...
Çünkü o sadece konuşmaya çalışır
Ama tam anlamıyla kekemedir,
hayatın her yerinde kekeme.
Sonra bahar da gelirse ;
el ele tutuşuruz.
Kayıplarımızı,emeklerimizi,sigaramızı
bir de
inancımızı tazeleriz.
Ve kışa hazırlık yaparız .
Ciğerimizi ,beynimizi kurutmak için mi bu yaz
mevsimleri?
Ki bilmem,
Bir kışa hazırlık telaşıdır; tanrının lütfu.
Tanrı lütufkardır arada...
Sonra sandıydım sonbahara girmişiz.
Yaprak dökülmüşse üstünden yürürüz,
yürürüz,
Hikayemizde bizi acıtan,üzen insanların
üstüne basamadığımız kadar çok derin,şiddetli
.
Ama biz yapraklara basabildik,
zaten sonbahar olsaydı onlar,
yaprak sayabilseydik ,geçebilseydik oradan,
olmazdık böyle uslu,haklı,dürüst,pazarlıksız.
İçimizdeki çocuk uyur,
gecenin kör karanlığında tepinip durmazdı.
Evimin yan tarafı,
gölgemin bir üstü,
emeğimin görünmeyen yüzü,
savrulan her yanı...
Kuran'da eksik kısımlar olduğunu iddia
ediyorum.
Onları babamın beyaz saçları,
annemin simsiyah acılarıyla tamamlıyorum.
Kapıların eşiklerinde çiçekler açmalı...
Kocaman elleri olan emekçi babaların sakalında
bir gül bülbülünü aramalı,
yarını göremeyen kardeşlerin gözleri, yarına
slogan atmalı.

- Naz Kanışirin

Denize Dair

Bir yanımız karaydı, bir yanımız denizdi ezelden,
Dedem hürledi taa Antep'ten:
''Gel oğul boğar deniz seni inceden.''
Babam atıldı birden amortiden:
''Gelmez yiğidim, sevdi denizi şimdiden...''
Şimdi ise buradayım, yani karada.
99'lar yok artık.
Dedem hürlemiyor eskisi gibi,
Babam da çıkmıyor amortiden.
Validem inzivaya çekilmiş,
Biraderim yıllardır suskun.
Fakat benim aklım hala
Boğulmamış çocukluğumun
Yüzülmemiş denizinde...

- Mehmet Kaplan

Hüseyin İlhan'dan seslenen edebiyat önerisi:

Ferit Edgü- Dönüş(Sungun Babacan'ın sesinden-Youtube)
Osman Cemal Kaygılı- Kırkından Sonra Saz Çalınır mı?(Mahmut Gökgöz'ün sesinden-Youtube)

Bokları Kaldır!

Uzakta kaldı mesut günler,
güneşi bir sevinçle kucaklamak,
kucaklamak sokakları, hayvanları,
çiçekleri
ve aynadaki gölgeleri,
çok uzakta o günler.
Ellerin hala aynı güzellikte mi?
Beyaz mı hala
dudak kenarlarının
sıkıştırdığı dişler?
Uzuyor mu gözüne baktığın insanların
ömürleri?
Ömrümün kısaldığından,
tecrübeyle...
Çaresiz, bitkin ve bilinmezim.
Babam biliyorsun öldü,
annem hâlâ ağıtlı,
mahalle daha da kirli
ve yine aynı saatlerde açıyor
Ahmet abi kepengi.
Suriye'de savaş bitecek diyorlar,
çocuk öldürmek suç sayılırmış ezelden.
Benim içimde kaç çocuğun ölüsü kefensiz
yatıyor,
kimseyi yargılamadılar hâlâ.
Diyeceğim şu ki:
Eğer gitmeseydin,
gitmeseydin,
hiçbir şey olmayacaktı.
Benden farklı bir şey dememi bekleme.
Sonra mı?
Çocuklar dedesiz,
şiirler ahenksiz
ve gün batımı sessiz olacaktı,
manzarası mezarlık olan evler gibi.
Öyle avrupalı gibi değil,
anadoludan, anadoludan ve anadoludan
olacaktı,
sevdamızın akışı.
Öyle basit,
öyle sıkılgan,
ama,
öyle de terkedilemeyeceğinden.
Geçenlerde dayadım bileğime bıçağı,
bizim Mustafa getirdiydi Sivas'tan,
45 liraya dana bıçağı.
Biliyorsun bayram geliyor
ve kesilecek kurbanların başları,
sadece kesilmek için yaratıldığından.
Bıçak diyordum bıçak,
tam getirdim bileklerime ucunu,
dana değilim ama et ettir
keser dedim.
O arada,
annem bağırdı içerden:
''gel hele bu yan
ilacını içtin mi bugün?''
Bıçağı bıraktım,
ilacımı içmeye döndüm.
Unutmadıysan karaciğer,
mühim organ.
İşte tam böyle,
tam da böyle bu şiir gibi,
(ne)üdüğüm belirsiz, (ne) anlattığımdan
habersizim.
Tükürülmüş,
süratla bir kaldırımın kenarına
tükürülmüş...
Daldığım kahvehane masasından kaldırıp
başımı,
bağırdım ocağa:
Lan Şiyar! Şu bokları kaldır,
Zahter getir...

- Hüseyin İlhan

hesir

Bu sayıyı Tarkovsky'e armağan ediyoruz...